

Tomasso stormt op me af en hangt ineens om m'n middel

Hij zit er wat ongelukkig bij. Tomasso (8) kijkt pienter uit z'n ogen, spreekt perfect Engels en beroerd Nederlands. Dat laatste is begrijpelijk als je pas drie maanden in Nederland woont, maar maakt het in de klas lastig. Of, in onderwijstermen: uitdagend.

's Ochtends zit Tomasso in een schakelklas met andere nieuwkomers. **In de middag zal hij het met mij moeten doen, in een groep waar Nederlands de voertaal is.** Daar is Tomasso niet dol op. Hij praat graag, veel en hard – in het Engels. Ik leg uit dat dat ik graag wil dat hij probeert de woorden in het Nederlands te zeggen. Dat het belangrijk is om met je nieuwe vriendjes, de juf en de meester dezelfde taal te spreken. Tomasso knikt braaf, en ratelt vervolgens door – in het Engels.

Pas het laatste deel van de middag, als ze zelf mogen knutselen, leeft Tomasso op. Hij maakt, onder meer met crêpepapier, een uitbundig kunstwerk, en zoekt me geregeld op om – in het Engels – de voortgang te bespreken. Ik antwoord in het Nederlands en geef daarna de sleutelwoorden van de zin in zijn vertrouwde taal.

Als hij vraagt om nog meer paars crêpepapier zet ik m'n pokerface op. **„Je krijgt alleen nieuw crêpepapier als je de goede kleur in het Nederlands zegt.”**

Dat vindt-ie een rotvraag. Hij pijnigt z'n hersenen. Met een

■ Leo van Marrewijk (55) was in de jaren 80 en 90 ruim tien jaar leerkracht. Na een carrière in de journalistiek, keert hij parttime terug voor de klas en doet hij er verslag van.

beetje hulp weet hij bijna alle kleuren in het Nederlands, merk ik. Maar juist die ene... Opeens breekt er iets van licht door op z'n gezicht. „P-p-p-p”, probeert hij, als een stotterende rapper.

„Paars!!” schreeuwt hij, zó hard dat andere kinderen ervan schrikken. De triomf spat van z'n gezicht. Ik complimenteer 'm en overhandig plechtig het crêpepapier. Als ik vertel dat ik hem niet wil pesten en dat het een grapje was, dat ik hem wil uitdagen vaker Nederlands te spreken, blijkt dat ik Tomasso heb onderschat.

„Weet ik toch, meester”, zegt hij in het Engels. „Ik houd juist van grapjes.”

Even later, bij het naar huis gaan, geven alle kinderen me een keurige ellebooggroet ten afscheid. Tomasso heeft andere plannen. Hij stormt op me af en voor ik het weet hangt hij in innige omhelzing om m'n middel. Terwijl ik probeer duidelijk te maken dat dit totaal niet corona-proof is, zegt Tomasso dat-ie niet zonder *hug* kan.

Ik wurm me voorzichtig los uit zijn greep: „You mean 'knuffel', Tomasso. 'Knuffel'.”

